

De differentiale diagnose van de gezwellen in de flank. —

In de *Annals of Surgery*, Vol. LXXXIII, 1926, No. 5 wijst F. C. HERRICK op de groote waarde van de pyelographie in dezen. In de eerste plaats zal men moeten uitmaken, of het gezwel intra-peritoneaal dan wel retroperitoneaal ligt; indien het retroperitoneaal ligt, moet verder worden uitgemaakt, of het gezwel in of buiten de nier ligt en in geval van gezwel van de nier zelf kan vaak nog worden uitgemaakt, van welk gedeelte van de nier dit uitgaat.

Om uit te maken, of het voelbare gezwel met de nier in verbinding staat, is het het eenvoudigst om een geldstuk met kleefpleister boven het gezwel te plakken (of dit te begrenzen door middel van koperdraad) en daarna een pyelogram te maken. Indien de schaduw van het geldstuk een eind van het pyelogram verwijderd is en dit laatste normaal is, is dit afdoend bewijs voor een extrarenaal gezwel. Een retroperitoneaal gezwel zal meestal den ureter aan die zijde naar de middellijn wegdrücken (loodkatheter gebruiken! Ref.), hetgeen bij intraperitoneale gezwellen uiterst zelden het geval is (dat dit echter wel eens kan voorkomen bewijst het geval No. II van den schrijver, waarbij een sterk uitgezette en vergroeide galblaas daarom werd gediagnostiseerd als een retroperitoneaal gezwel, ref.). Zoo kan bij retroperitoneale gezwellen meestal vooraf de zitplaats (boven of beneden de nier) worden bepaald; een subrenaal gezwel zal de nier naar boven en de ureter naar de middellijn toe verdringen, een boven de nier gelegen gezwel, bijv. uitgaande van de bijnier, zal daarentegen de nier naar beneden en tevens de bovenpool der nier naar buiten verplaatsen, zoodat de lengteas der nier, in plaats van boven naar de wervelkolom lichtelijk convergeerend te loopen, nu òf evenwijdig met òf divergeerend van de wervelkolom is geplaatst. Extrarenale retroperitoneale gezwellen onderscheiden zich van de intrarenale gewoonlijk daardoor, dat bij de eerste een uitrekking of misvorming van een of meer der calices ontstaat, terwijl men bij de laatstgenoemde meer een gedeeltelijke of geheele sluiting of vullingsdefecten der calices of van het nierbekken waarneemt.

In het artikel vindt men een groot aantal ziektegeschiedenissen met de daarbij behorende pyelogrammen weergegeven, die zeer leerzaam zijn.

TH. SCHEFFELAAR KLOTS.

Antagonisme tusschen zwezerik en schildklier. — In tegenstelling met vroegere onderzoekers hebben J. KRIZENECKY en J. PODHRADSKY geen bevordering van den groei bij kikkerlarven door toevoeging van zwezerik-extract (zelfs in hooge concentratie) gevonden. Evenmin werd het larvale leven verlengd, of was er eenige invloed op de metamorphose te bespeuren. In dit opzicht komen de uitkomsten overeen met de laatste onderzoekingen van ROMEIS (1925). Zeer duidelijk was echter de antagonistische werking van zwezerik-extract, wanneer door extract van de schildklier de groei der larven werd geremd. Het is volstrekt niet zeker, of deze antagonistische werking zich binnen het organisme der larve afspeelt. Even goed mogelijk is een wederzijdsche invloed van de in de extracten van zwezerik en schildklier aanwezige stoffen op

elkaar, waardoor de remmende invloed der laatste ophoudt, (*Arch. f. Entwicklungsmechanik*, Bd. 108, 1926, bldz. 68).

M. A. VAN HERWERDEN.

De invloed van adrenaline op de bactericide werking van serum. — GEO H. SMITH deelt mede, dat intraperitoneale of onderhuidse inspuiting van adrenaline in kleine hoeveelheden (0,2—0,5) bij normale konijnen de bactericide werking van het serum verhoogt. De inspuiting van grotere hoeveelheden adrenaline heeft de tegenovergestelde werking.

De door adrenaline opgewekte verhoogde bactericide werking van het serum is niet specifiek, hoewel deze sterker is tegenover sommige bacteriën (bijv. *Bac. typhosus*) dan tegenover andere (bijv. *Staphylococcus aureus*).

Reeds 30 minuten na de inspuiting is deze bactericide werking merkbaar; zij bereikt haar hoogtepunt ongeveer 1—1½ uur na de inspuiting, om daarna te verminderen. Na 24 uur is de normale toestand voor het serum weer teruggekeerd.

Indien de inspuitingen dagelijks worden herhaald, wordt de invloed van het adrenaline op het serum voortdurend minder.

De werking van het adrenaline is niet het gevolg van een mobilisering van de bekende antistoffen in het bloed. Het schijnt, dat de werking van het adrenaline niets te maken heeft met de vorming van antistoffen onder invloed van antigenen (*Journ. of Immunol.* Vol. XII, bldz. 205).

J. PH. STAAL.

De invloed der muziek op de melkafscheiding. — Reeds sinds geruimen tijd bestond hier en daar onder de boeren de meening, dat de hoeveelheid melk, bij het melken der koeien verkregen, kon worden vergroot door gezang; enkelen gingen nog verder en beweerden, dat van sommige koeien alleen dan melk kon worden verkregen, als een bepaald lied tijdens het melken werd gezongen. Dit was voor VON STETTEN-AYSTETTEN de aanleiding, om bij koeien en geiten den invloed van muziek op de melkafscheiding na te gaan, waarbij hij, zooals door hem in zijn einde 1924 in Halle verschenen proefschrift wordt medegedeeld, tot de ervaring kwam, dat van dezelfde dieren op den dag van een muziek-uitvoering in den stal — waartoe een grammophon, orgel of viool werd gebezigd — trompetmuziek had geen gunstigen invloed — 6 pCt. meer melk werd verkregen dan op dagen, waarop geen muziek werd uitgevoerd. Het komt hem niet onmogelijk voor, dat door het fokken van een voor muziek gevoelig koeienras nog grooter stijging van de hoeveelheid melk kan worden verkregen.

Jammer genoeg vielen dergelijke proeven van NEBERT en KOCH (*Monatschrift für Kinderheilkunde*, September 1926, bldz. 385) bij 3 minnen van hun zuigelingen-afdeeling negatief uit. Al speelde hun grammophon tijdens het zoogen nog zulke mooie en bevattelijke muziek, zooals het largo van HAENDEL of melodieën uit het „Dreimädlerhaus” of HOFFMANN'S vertellingen, de zogafschieding nam daardoor niet toe; evenmin konden marschen de hoeveelheid zog, welke zij door uitdrukken van de borst trachtten te verkrijgen, vergrooten. Zij zijn echter van meening, dat bij deze op hun zuige-